

Poř. č. 27/2002

Stanovisko ke sjednocení výkladu zákonů a jiných právních předpisů k problematice povinnosti mlčenlivosti advokáta zastupujícího spořitelní družstvo, na které byl prohlášen konkurs

---

Správce konkursní podstaty není osobou oprávněnou zprostit povinnosti mlčenlivosti advokáta, již je advokát vázán podle ustanovení § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, ve vztahu k úpadci – spořitelnímu družstvu, jež v rámci poskytování právních služeb zastupoval, a to ani s poukazem na ustanovení § 14a odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je správce kromě jiného oprávněn rozhodovat o obchodním tajemství a jiné povinnosti mlčenlivosti.

Vrchní státní zastupitelství v Olomouci zaujalo pod sp. zn. 2 Spr 92/2001 dne 7. 1. 2002 stanovisko k otázce, kdo disponuje oprávněním ke zproštění povinnosti mlčenlivosti advokáta - právního zástupce spořitelního družstva, na které byl prohlášen konkurs. Dospělo v této souvislosti k závěru, že pokud se plná moc netýká majetku patřícího do konkursní podstaty, tak nezaniká a nadále trvá právní vztah, ve kterém jsou subjekty práv a povinností jen účastníci smlouvy o právní pomoci.¹ Tedy pokud se právní pomoc poskytovaná advokátem netýká majetku náležejícího do konkursní podstaty, přísluší oprávnění zprostit takového advokáta povinnosti mlčenlivosti úpadci (v tomto případě spořitelnímu družstvu, a nikoli správci konkursní podstaty).² Proto v případech, ve kterých advokát poskytuje právní pomoc ve věci, která se netýká majetku patřícího do konkursní podstaty, nemůže na správce konkursní podstaty přejít oprávnění vyjádřené v § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání.

---

¹ Vzhledem k ustanovení § 14 odst. 1 písm. h) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož prohlášením konkursu zanikají úpadcovy plné moci, jestliže se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty.

² Je nutno vycházet z § 21 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož může zprostit advokáta povinnosti mlčenlivosti jen klient nebo jeho právní nástupce. Správce konkursní podstaty však není právním nástupcem spořitelního družstva, na které byl prohlášen konkurs. Totéž vyplývá z ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání, podle něhož přechází na správce konkursní podstaty oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které podle zákona jiných právních předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. Správce konkursní podstaty je přitom mimo jiné oprávněn a povinen rozhodovat o obchodním tajemství a jiné povinnosti mlčenlivosti.

Jde-li o majetek patřící do konkursní podstaty, znění tohoto ustanovení může svádět k výkladu, že v případech právní pomoci poskytované advokátem ve věci týkající se takového majetku přešlo oprávnění úpadce zprostit advokáta povinnosti mlčenlivosti na správce konkursní podstaty, avšak je nutno si uvědomit, že ustanovení § 21 odst. 2 zákona o advokacii nepřipouští jiný postup než ten, že advokáta může zprostit povinnosti mlčenlivosti jen jeho klient a v případě zániku právnické osoby její právní nástupce. Správce konkursní podstaty není právním nástupcem takové osoby, jedná svým jménem, není ani jeho zástupcem (a nebyl ani klientem advokáta, který poskytoval spořitelnímu družstvu právní pomoc před prohlášením konkursu).³ Proto je nutno učinit závěr, že i v případech, kdy se poskytovaná právní pomoc týkala majetku patřícího do konkursní podstaty, je vzhledem k ustanovení § 21 odst. 2 zákona o advokacii oprávněn zprostit advokáta povinnosti mlčenlivosti jen úpadce (tedy v tomto případě spořitelní družstvo), a nikoli správce konkursní podstaty.⁴

Po věcné stránce se lze s tímto stanoviskem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci plně ztotožnit. Pro úplnost je třeba jen argumentaci v některých bodech poněkud rozvést či upřesnit, a proto bylo vydáno toto stanovisko.

Především je nutno mít na paměti, že dále uvedený právní názor se uplatní jen v případech, v nichž vystupuje advokát skutečně v postavení právního zástupce spořitelního družstva a poskytuje mu právní služby na základě příslušného smluvního ujednání, které zakládá jeho vztah ke spořitelnímu družstvu jako vztah advokáta ke klientovi. Jen tehdy se v plné míře uplatní režim upravený ustanovením § 21 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů.⁵ Toto ustanovení stanoví povinnost mlčenlivosti advokáta absolutně a prakticky neprolomitelně, s výjimkou

---

³ Samotným prohlášením konkursu také ještě nedochází ani k zániku, ani ke zrušení spořitelního družstva. To vyplývá z § 68 obchodního zákoníku.

⁴ Ve stanovisku se mj. ještě dále uvádí, že z ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání vyplývá, že správce konkursní podstaty je oprávněn rozhodovat o povinnosti mlčenlivosti, která tíží úpadce. To sice v něm výslovně uvedeno není, plyne to ale z jeho logiky a vztahu k ustanovení § 1 cit. zák., podle něhož je jeho účelem uspořádání majetkových poměrů dlužníka. Je nutno přihlídnout i k § 9d zákona o konkursu a vyrovnání, ve kterém není advokát jmenován mezi třetími osobami, které mají povinnost poskytovat součinnost správci konkursní podstaty. Správce konkursní podstaty může v některých případech disponovat informacemi, které zamýšlí orgány činné v trestním řízení získat od advokáta. Má totiž vzhledem k ustanovení § 17 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání oprávnění žádat od úpadce potřebné doklady a nutná vysvětlení týkající se majetku, který podléhá konkursu (konkursní podstata). To se může týkat i předmětu právní pomoci poskytované advokátem, týkala-li se majetku, který podléhá konkursu. V případech, kdy úpadce odmítne správci konkursní podstaty ve vztahu k majetku, který podléhá konkursu, poskytnout potřebné doklady a nutná vysvětlení, přichází v úvahu trestní odpovědnost pro trestný čin porušení povinnosti v řízení o konkursu podle § 126 odst. 1 tr. zák. Nutno ještě uvést, že advokát se vzhledem k úpravě povinnosti mlčenlivosti (tak, jak je obsažena v zákoně o advokacii) může dovolávat mlčenlivosti i v případě, že bude zproštěn své povinnosti mlčenlivosti, ať už to bude klientem, správcem konkursní podstaty či oběma. Advokát ale nemá povinnost mlčenlivosti tam, kde vzhledem k § 167 tr. zák. má povinnost překazit trestný čin.

⁵ Nejde tu proto o vztah, kde advokát je členem některého z orgánů družstva a poskytuje mu své právní „služby“ a znalosti nikoli na podkladě právního vztahu vycházejícího ze vztahu advokáta ke svému klientovi založeného způsobem předvídaným zákonem o advokacii, ale z titulu svého členství v tomto orgánu, byť samozřejmě navenek zůstává **také** advokátem. K otázce takového vztahu viz např. spis Nejvyššího státního zastupitelství sp. zn. 1 Spr 52/2002, v němž bylo reagováno na dopis tajemníka České advokátní komory ohledně postupu orgánů činných v trestním řízení při výkonu domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor vůči advokátu, který však současně může vykonávat i jinou „zástupčí“ činnost než jen výlučně advokátskou, a to právě z titulu své funkce v orgánech obchodní společnosti. Pak je třeba právní režimy jeho vystupování v těchto vztazích i z pohledu povinnosti mlčenlivosti odlišovat.

případů, kde advokáta stíhá povinnost překazit trestný čin.⁶ To má značný význam pro posouzení právě tohoto problému, jak bude ještě dále uvedeno.

Z důvodů, které jsou uvedeny ve stanovisku Vrchního státního zastupitelství v Olomouci není třeba se zabývat těmi případy, kdy advokát jedná v rozsahu právního zastoupení úpadce, které se netýká konkursní podstaty. Do těchto vztahů nemůže správce konkursní podstaty přímo zasahovat už z povahy věci, neboť jemu přísluší činit jen takové úkony, které jsou spojeny s výkonem jeho funkce. A naopak – jak již také bylo zmíněno - jde-li o vztahy, v nichž správce může jednat a vystupovat z titulu své funkce správce konkursní podstaty, je nutno mít ještě na paměti, že prohlášením konkursu tyto právní vztahy mezi úpadcem a jeho advokátem v případech, kdy činnost advokáta má směřovat k úkonům týkajícím se konkursní podstaty ze zákona zanikají.⁷ Tím se však ještě správce konkursní podstaty nestává právním nástupcem úpadce, a proto nemůže zprostit advokáta jeho povinností mlčenlivosti za úpadce z pozice jeho právního nástupce.⁸

Závěr o tom, že správce není oprávněn disponovat s povinností mlčenlivosti advokáta, již mu ukládá § 21 odst. 1 zákona o advokacii proto, že z ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání vyplývá jen to, že **správce konkursní podstaty je oprávněn rozhodovat o povinnosti mlčenlivosti, která tíží úpadce**, není zcela přesný. Říká se jím vlastně, že správce konkursní podstaty **není oprávněn disponovat s žádnou jinou povinností mlčenlivosti kromě těch, které výslovně tíží samotného úpadce**. Tak to ovšem není, neboť bylo-li by tomu tak skutečně, pak by se toto ustanovení stalo prakticky neživotným.

Je třeba si uvědomit, co je podstatou státem uznané nebo státem stanovené povinnosti mlčenlivosti. S osobou úpadce v obecné rovině a v převážné většině případů konkursů je obvykle a přímo spojována povinnost mlčenlivosti v podobě **obchodního tajemství**. Tato povinnost mlčenlivosti je však jako zvláštní povinnost mlčenlivosti, s níž je správce oprávněn disponovat, výslovně v ustanovení § 14a odst. 1 zmíněna.⁹ Důležité je si proto uvědomit, že pro státem uznané či stanovené

⁶ Viz § 21 odst. 7 zákona o advokacii a § 167 tr. zák.

⁷ V souvislosti s daňovým řízením např. na tyto otázky upozorňuje Taranda, P. v článku Plnění běžné daňové povinnosti daňovým subjektem v průběhu konkursního řízení. Poradce č. 2/1998, str. 138 až 146 [ASPI]: „V praxi nejsou nikterak ojedinělé případy, kdy daňový subjekt - úpadce před prohlášením konkursu zmocnil jinou osobu (např. daňového poradce nebo advokáta) k podávání daňového přiznání a zastupování v daňovém řízení. V těchto případech by měl být správce daně obzvlášť bdělý, a to již s ohledem na § 14 odst. 1 písm. h) zákona o konkursu a vyrovnání. Prohlášením konkursu totiž zanikají úpadcovy příkazy a plné moci. Tyto účinky nastávají vyvěšením usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce soudu. Neobnoví-li tedy správce podstaty po prohlášení konkursu těmto osobám zmocnění v rozsahu, v jakém bylo vystaveno před prohlášením konkursu, má se za to, že na jejich místo nastupuje osoba správce konkursní podstaty a úkony provedené těmito osobami ve vztahu k daňovému řízení považuje správce daně za irelevantní. Totéž lze prohlásit i ve vztahu k prokuře udělené úpadcem před prohlášením konkursu.“

⁸ Správce je státem ustanovenou úřední osobou vybíranou ze zvláštního seznamu správců konkursních podstat, kterému stát svěřuje funkci osoby, za odměnu ovládající (spravující) majetek úpadce za tím účelem aby jednak byla pokud možno co nejspravedlivěji uspokojena práva všech věřitelů a jednak – pokud to ekonomická situace úpadce dovoluje – se případně zachoval i provoz samotného podniku, protože to je především zárukou toho, že věřitelé se svými nároky nepřijdou „zkrátka“. Své povinnosti správce proto neplní z titulu právního nástupnictví, do něhož by po úpadci vstupoval, ale na základě pověření podle zákona, z něhož mu vyplývají práva a povinnosti, která jinak vykonává úpadce sám. Ten ještě prohlášením konkursu jako osoba v právním smyslu nezaniká a neobjevuje se tu proto žádný její právní nástupce jen tímto faktem samotným.

⁹ Obchodní tajemství jako zvláštní kategorie povinné mlčenlivosti je definováno v § 17 obchodního zákoníku tak, že je „tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a

povinnosti mlčenlivosti (ale stejně to platí i pro obchodní tajemství) je charakteristické, že jsou **určeny s ohledem na zájmy určitého subjektu, ale uloženy jsou jinému subjektu než tomu, v jehož prospěch jsou stanoveny.** Nelze proto říci, že ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání dopadá jen na případy, kdy povinnost mlčenlivosti tíží jen samotného úpadce. Protože vedle obchodního tajemství se však zmiňují obecně i (další) povinnosti mlčenlivosti, je toto ustanovení nutno vykládat tak, že **správce konkursní podstaty zásadně disponuje i s dalšími povinnostmi mlčenlivosti, jež jinak váží v zájmu úpadce jiné subjekty, a to v rozsahu, v němž je oprávněn vykonávat správu úpadcovu majetku.**

Ani toto tvrzení ale neplatí (a ani platit nemůže) absolutně, neomezeně. Při takto obecně vymezeném právu správce konkursní podstaty vstoupit za úpadce i do těch vztahů, které jsou jinak navázány výslovně jen na úpadcovu osobu a jsou právně upraveny v jeho vlastním zájmu, musí být samozřejmě respektovány i obecné principy, které dovolují zasahovat do sféry každého soukromého subjektu jedině v nezbytném rozsahu a způsobem, kterým jsou tato práva co nejméně dotčena. Základní limit je tu proto vymezen funkcí správce konkursní podstaty a činnostmi, které vykonává v zájmu správy konkursní podstaty jako osoba veřejného práva. V tomto směru může proto disponovat s povinnostmi mlčenlivosti jen potud, pokud je to nezbytné k tomu, aby úspěšně dostal úkolu, který mu zákon ukládá, aby úspěšně vykonával správu konkursní podstaty. Takto vymezený věcný rozsah jeho oprávnění disponovat s mlčenlivostmi, tížícími další subjekty v zájmu úpadce, je ale současně ještě omezen kritériem doby, v níž (resp. od níž) může tyto dispozice provádět.¹⁰ Platí (stejně jako u ostatních státem uznaných či stanovených povinností mlčenlivosti) že povinnost mlčenlivosti uložená ustanovením § 21 odst. 1 zákona o advokacii advokátovi, je mu uložena primárně ne proto, aby chránila **jeho vlastní zájmy** (zájmy advokáta), ale proto, aby **chránila zájmy jeho klientů**. Chrání je tak, že chrání sice jeho, advokáta, před povinností sdělovat komukoli, co se dozvěděl při výkonu své advokátské činnosti, avšak tím, prostřednictvím jeho ochrany, tak zákon ochraňuje zájmy jeho klientů.

Odpověď na otázku, proč ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu o vyrovnání, které je nutno obecně považovat za ustanovení zmocňující správce k dispozicím s povinnostmi mlčenlivosti, které jsou státem uznány či uloženy jiným subjektům v zájmu úpadce, nelze aplikovat na činnost advokáta, byť se týkala předmětu činnosti správce, tedy konkursní podstaty, je třeba hledat v tom, že:

- právní vztah mezi úpadcem a jeho advokátem pro oblast těchto vztahů zaniká prohlášením konkursu (tj. zpravidla okamžikem vyvěšení na úřední desce soudu),

---

podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.“ Především sám podnikatel tu takové informace chrání sám pro sebe a ač zákon obchodní tajemství respektuje jako každou jinou povinnost mlčenlivosti - v tom smyslu že pro průlom do něj jsou rovněž stanovena určitá zákonná pravidla – neurčuje výslovně rozsah této povinnosti mlčenlivosti a ponechává tak jeho vymezení na subjektu, v jehož zájmu je tato povinnost respektována. Zákon tak výslovně rozsah této povinnosti mlčenlivosti nestanoví, což je – právě z pohledu orgánů činných v trestním řízení (viz § 8 odst. 3 poslední věta tr. ř.) - podstatný rozdíl vůči ostatním státem stanoveným či uznaným povinnostem mlčenlivosti, u nichž rozsah utajování informací výslovně stanoví sám zákon.

¹⁰ Vlastně ale i to vyplývá z prvního, věcného vymezení, neboť oprávnění nakládat s konkursní podstatou vzniká správci až po prohlášení konkursu, nikoli předtím. Teprve když se ujme své funkce, může s majetkem úpadce začít vůbec nakládat.

- jde o zvláštní povinnost mlčenlivosti, která je charakterizována výjimečně širokou ochranou poskytovanou zákonem v zájmu uchování důvěrnosti informací, které advokát jako *zákonem určený* právní zástupce a *pod ochranou zákona* poskytuje v podobě právní (soukromé) služby v prakticky neomezené oblasti právních vztahů, do nichž jeho klienti vstupují, a to (v případě potřeby) *i ve sporech proti státu* či *jiným subjektům veřejného práva*,
- a konečně - správci konkursní podstaty nepřísluší do těchto vztahů vzniklých do té doby mezi úpadcem a jeho advokátem, vstupovat „*zpětně*“.

Jestliže zanikl (zde prohlášením konkursu a na podkladě zákona, podle § 14 odst. 1 písm. h) zákona o konkursu a vyrovnání právní vztah, na základě něhož poskytoval advokát úpadci právní pomoc, pak osobou, která může zprostit advokáta mlčenlivosti ohledně těch skutečností, které při výkonu takové činnosti zjistil, může být ve smyslu § 21 odst. 2 zákona o advokacii zásadně jen úpadce jako klient, jemuž byly tyto služby poskytovány. Správce konkursní podstaty ani na základě ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání nemůže do tohoto vztahu žádným způsobem vstoupit. Není právním nástupcem úpadce (jenž navíc – jak bylo řečeno – ani samotným prohlášením konkursu nezaniká) a nemůže se jím stát ani dodatečně.¹¹

Zákon o konkursu a vyrovnání, resp. novela tohoto zákona, která přinesla uvedené znění tohoto ustanovení, ani důvodová zpráva k němu návod pro výklad tohoto ustanovení sice nedává,¹² naopak naznačuje, jako by právě i v tomto směru měla pozici správce konkursní podstaty zjednodušit (tedy svěřit mu namísto úpadce rozhodování o povinnostech mlčenlivosti spojených s činností úpadce, jde-li o úkony, spojené s nakládáním s konkursní podstatou). Nicméně je třeba přihlídnout k tomu, že právě vztah úpadce a jeho advokáta je vztahem *sui generis*. Tento vztah se primárně řídí zákonem o advokacii, a jak již bylo řečeno, prolomení povinnosti mlčenlivosti advokáta je velmi výrazně omezeno ve prospěch ochrany klientů poskytované a státem garantované téměř „za každou cenu“. Ne každá zákonem stanovená či zákonem uznaná povinnost mlčenlivosti, byť je vždy určena k ochraně subjektivních zájmů toho, v jehož prospěch je zákonem respektována, má takovou ryzí „osobní“ povahu. Srovná-li se povaha mlčenlivosti advokáta s ostatními povinnostmi mlčenlivosti uloženými v zájmu téhož subjektu veřejnoprávním institucím, pak je zde patrný zcela evidentní rozdíl.¹³

¹¹ Ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání neřeší otázku právního nástupnictví po zanikajícím úpadci, ale přenos určitých práv a povinností z úpadce na správce konkursní podstaty. Jde tu sice o formu jakési zákonné cesse, na základě níž vstupuje správce do *některých* práv úpadce, ale rozsah tohoto „právního nástupnictví“ je přísně omezený a vymezený předmětem činnosti správce. Rozhodně nelze vykládat toto ustanovení tak, že by na základě něj bylo možno označit správce za právního nástupce advokátova klienta, o tom není žádného sporu.

¹² Šlo o poslanecký návrh, projednáváný jako tisk č. 219 Poslanecké sněmovny a schválený nakonec pod č. 105/2000 Sb. jako zákon, kterým se mění zákon č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Byl pozměňován v průběhu legislativního procesu při projednávání v Parlamentu. V důvodové zprávě k tomuto bodu se pouze uvádí: „Rozšíření práv a povinností, které z úpadce přecházejí na správce, o další deklaratorní výčet má odstranit pochybnosti, které se v praxi vyskytují. Ustanovení správci zjednoduší jeho postavení vůči třetím osobám.“

¹³ Z druhé strany lépe vynikne, použije-li se srovnání obsahu povinnosti mlčenlivosti advokáta se zpovědním tajemstvím. Toto srovnání se dnes naprosto jednoznačně podává z ustanovení § 168 odst. 3 tr. zák.

Proto obecnou úpravu zakotvenou v ustanovení § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání nelze vztahovat na povinnost mlčenlivosti advokáta a odtud dovozovat, že správce konkursní podstaty, který vstupuje do právních vztahů za úpadce až poté (nebo přinejmenším současně s tím), co zanikl vztah právního zastoupení mezi advokátem a jeho klientem, se může domáhat „zpětně“ sdělení informací, které získal advokát od svého bývalého klienta – úpadce. Protože takovou možnost nedává správci podstaty ani ustanovení § 9d zákona o konkursu a vyrovnání, které upravuje povinnost součinnosti třetích osob se správcem,¹⁴ zůstává v konkursním řízení povinnost mlčenlivosti advokáta, která trvá i po skončení vztahu právního zastoupení vůči jeho klientu – úpadci, pro správce neprolomitelná, byť by požadovalo údaje o skutečnostem vztahujícím se k jím spravované konkursní podstatě.¹⁵

Toto stanovisko se vydává podle § 12 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší státní zástupkyně
Mgr. Marie Benešová, v. r.

---

¹⁴ Jimi jsou podle tohoto ustanovení orgány veřejné správy, zejména finanční úřady, katastrální úřady, orgány evidující motorová vozidla a jiné orgány státní správy, jakož i notáři, Středisko cenných papírů, banky, provozovatelé telekomunikačních služeb, pošta a jiné osoby, které se zabývají přepravou zásilek, pojišťovny, vydavatelé tisku a dopravci.

¹⁵ Na druhé straně toto ustanovení umožňuje – a v tom je třeba spatřovat jeho smysl – aby správce úpadcova majetku disponoval s povinnostmi mlčenlivosti, které byly v rozsahu jím vykonávané působnosti založeny za doby výkonu jeho funkce, a z nichž je jinak zavázán subjekt, kterému taková povinnost mlčenlivosti svědčí, ve vztahu k úpadci, protože správce není nikým jiným než odborným, placeným a státem ustanoveným úředníkem, který nemá žádný jiný vlastní právní vztah ke svěřenému majetku, zejména nikoli vztah vlastnický. A uplatní-li se i v této době povinnost mlčenlivosti v právních vztazích, do nichž správce vstupuje namísto úpadce, objeví se tu nikoli pro ochranu správce ale pro ochranu úpadce a jeho postavení v příslušných právních vztazích. Může jít přitom jak o povinnost aktuálně vzniklou v době správy konkursní podstaty, tak i o mlčenlivost, přetrvávající z minulosti, do níž je však třeba v době výkonu své funkce správce nucen zasáhnout pro řádné zajištění výkonu správy svěřeného majetku, pokud ovšem taková potřeba nastala za doby výkonu funkce správce. Půjde však o povinnosti mlčenlivosti uložené subjektům veřejného práva, které nemají tak ryze osobní, až „intimní“ charakter jako je tomu u povinnosti mlčenlivosti, uložené § 21 zákona o advokacii advokátovi.